

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jak jinak v novém roce než: „...výše, dále, rychleji, lépe, nově a radostněji!“ Taky to znáte? Taky jste to slyšeli? Já ze všech stran... Chvillemi to vypadá, že ona neustálá touha po zlepšování a zdokonalování lidem nedovoluje přemýšlet o čemkoli minulém jako o něčem hodnotném. Vždyť všechno, včetně HDP, musí být dle obecných norem neustále vylepšováno. A já si přesto docela dobře vzpomínám na spoustu nádherných dnů před méně i více lety, kdy bylo HDP na zlomku dnešní úrovně, kdy jsem nejenomže neměl spojení přes internet, ale dokonce ani telefon... A nebylo mi vůbec zle. A zároveň se mi dnes, bohužel, zdá, že při veškerém tom zbožštění zářivější a technologicky úžasnější budoucnosti se intelektuální kapacita lidstva nevyvíjí ani zdaleka tak úspěšně, jako například ono HDP... Zdaleka ne všechny ty změny totiž vedou k lepší a přinejmenším duchovně kvalitnější lidské výbavě. Ovšem jako vždy, existují výjimky...

Rád se s vámi podělím o jednu z nich. V různých knihách o historii jsem četl o hlasitých výkřicích všelijakých „odborníků“ po vynálezu filmu, že to má divadlo spočítané. Film byl podle nich „lepší“... Nestalo se. A pak přišla televize a znovu to mělo znamenat konec divadla... Televize byla znovu podle mnohých ta „lepší“. Ale divadlo si žilo po svém dál nehledě na televizi. Přišla sameťová revoluce a po ní, i když to nikdo nepředpovídal, došlo vskutku k velkému odlivu obecnstva. To už jsem zažil sám. Ale trvalo to jenom tak rok až dva.

A pak to začalo nanovo a o to intenzivněji. Stal jsem se toho aktivním svědkem. Byli jsme den co den vyprodání. Postavili jsme novou Hudební scénu, která je vyprodaná každodenně od svého otevření v roce 2004. A přesto mě zaskočila informace, kterou vydal Český statistický úřad. Píše se v ní, že v roce 1993 přišlo v Čechách do divadel 4,3 miliónů lidí. A vloni? Bylo jich 6,4 miliónů! A počet divadel se ztrojnásobil! V roce 1995 se odehrálo celkem 18.527 představení a vloni jich už bylo celkem 30.891! To jsou tedy změny! A jistěže k lepšímu!

Kde jsou všechny ty věštby o konci divadla? A kdo a proč je vůbec pronásí? Ti, kteří se domnívají, že to, co je nové, je i zákonitě lepší? Ti, kteří netuší, že je divadlo jednou z nejvýznamnějších biologických potřeb člověka... že je prostě dobré... že je tu odnepaměti... že mělo v Čechách zásadní roli v období temna, kdy zachraňovalo naši českou řeč... že mělo zásadní roli v době nacistické i ruské okupace, kdy lidem pomáhalo věřit ve znovunabytí svobody... a že mělo zásadní roli v okamžiku, kdy nastartovalo sametovou revoluci, díky níž se lidé u nás oné svobody i dočkali. Divadlo je totiž věčné potud, dokud existují alespoň dvě lidské bytosti. Herec a jeho divák...

I další informace z téhož zdroje je nadmíru zajímavá. „Největším divadelním producentem co do počtu diváků i představení zůstává pražské Národní divadlo.“ (Logické.) „Na druhém je Městské divadlo Brno...“

Nesmírně mě těší, že se svátky kouzelného divadla odehrávají tak často a tak intenzivně právě v našem divadle! Vzpomínáte...? Těšíte se...? My s vámi. Na stále stejně dobré divadlo, jakým umí právě dobré divadlo být.

Jménem všech svých kolegů vám přeju úspěšný nový rok! Těšíme se, jak si s vámi budeme znovu, často a rádi užívat v našem – vašem divadle!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LEDEN
2018
CENA 25,- Kč

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

ZAHAJOVACÍ ZKOUŠKA INSCENACE HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

16. LISTOPADU 2017

Sidney Lanier (1842–1881), americký básník a hudebník. Od mládí hrál na různé hudební nástroje a snažil se žít kulturním životem na tehdy primitivním Jihu. V občanské válce bojoval na straně Konfederace a vrátil se z ní s podlomeným zdravím. Přesunul se pak do Baltimoru, kde hrál v divadelním orchestru a přednášel anglickou literaturu na Univerzitě Johna Hopkinse. Veřejně přednášel o Shakespearovi a napsal zde též ceněnou publikaci *Vědecký výklad anglického verše*. Jeho vlastní básnická činnost byla skromná, ovšem dokonalost jeho veršů je pro každého překladatele pořádným oříškem. Z jeho poezie jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit báseň *A Song of Love*...

Miroslav Macek

Pfeseň lásky

Jak růže ranní
trnem náhle zraní,
tak uvnitř lásky dříme pohrdání.

Smích v očích brzy
vystřídají slzy,
to střídání je nikdy neomrzí.

Vždyť Láska s Žalem
dvojčata jsou málem,
však přesto znovu Lásky chci být králem.

*„Tady je moje tajemství. Je jednoduché.
Správně vidíme jediné srdcem;
to nejdůležitější je očím neviditelné.“*

Antoine Marie Roger de Saint-Exupéry
(1900–1944) byl francouzský spisovatel, letec, filosof a humanista. Mezi jeho nejznámější díla patří *Země lidí*, *Citadela* nebo *Malý princ*.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Libreto Jeffrey Lane Hudba a texty písní David Yazbek Podle filmu Pedro Almodóvara

Ženy na pokraji nervového zhroutení

Režie Stanislav Slovák

foto: Tino Kratochvíl

17. a 31. PROSINCE 2017

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

HOST

Igor BARBERIĆ

Jste aktivní člověk, kterého je obtížné sehnat a na pár minut zastavit. Kde všude v současné době pracujete a můžete přiblížit projekty, na kterých nyní děláte?

Momentálně pracuji jako koordinátor na televizní show *Chorvatsko má talent*. Píši také seriál na web pro chorvatský YouTube kanál a zkouším muzikál, ve kterém budu příští rok účinkovat.

Jak náročná je z pohledu choreografa právě Horečka sobotní noci, tedy obecně velmi známý muzikál, který si troufá hodnotit skoro každý, protože ho skoro každý, když ne v divadle, alespoň ve filmu, viděl.

Z tohoto úhlu pohledu v tom nespatriji výzvu. Jevištní verze je velmi odlišná od verze filmové. Na rozdíl od filmu je v ní mnohem více taneč-

ních výstupů. A taneční čísla mají jinou scénickou výpravu. Mnohem důležitější je dokázat se držet příběhu a tancem umocnit jeho poselství. Nechci se také nechat ovlivnit jinými choreografy, kteří již dělali choreografie k tomuto muzikálu přede mnou.

S tím také souvisí dotaz na náročnost výběru účinkujících. Jak dalece můžete vy tento výběr ovlivňovat, na co kladete hlavní důraz například u herců-tanečníků, které neznáte a se kterými se setkáváte poprvé?

Je to vždy náročný úkol. Potřebujete vynikající tanečnický (technicky zdatné, kteří se rychle učí a ovládají moderní taneční styly) a navíc, protože je to muzikál, musí také umět zpívat a hrát a typově odpovídat charakteru postavy.

Jste bez nadsázky světoběžníkem ve svém oboru. Jsou pro známé muzikálové scény z hlediska tanečního vystupování nějaké charakteristické rysy? Co je typické například pro New York, Londýn, Paříž a podobně?

Řekl bych, že hlavní rozdíl spočívá v tom, že newyorská a londýnská scéna má mnohem delší tradici muzikálového divadla a větší trh. Můžete vybírat z většího množství účinkujících, kteří mají průpravu přesně pro ten typ práce, který od nich potřebujete. Navíc se dokáží rychle učit a jsou disciplinovaní. Takže se inscenace dá nastudovat rychleji.

Dají se vysledovat i rozdílná pojetí v evropských provedeních? Vy sám přece máte herecké a taneční zkušenosti z Belgie, Holandska, Německa a dalších zemí. Jak je na tom z vašeho pohledu česká, v našem případě konkrétně brněnská muzikálová scéna?

Když jsem byl muzikálovým hercem, hrál jsem v soukromých inscenacích zvaných „en-suite“, které měly osm představení týdně. Projdete konkurzem, dva měsíce zkoušíte a potom představení hrajete každý den po dobu jednoho roku, nebo po dobu, na kterou máte uzavřenou smlouvu. Mnozí herci v takových inscenacích měli zkušenosti z New Yorku nebo Londýna, byli tedy špičkami v oboru. Díky tomu všemu bylo možné dosáhnout dobré kvality inscenací. Měly vysokou úroveň, bylo na ně k dispozici hodně peněz, takže bylo možné zajistit i velmi dobré technické podmínky. Tedy něco, čeho je v Městském divadle či jiném repertoárovém divadle těžké dosáhnout. Jestliže po dvou měsících zkoušení například muzikálu *Flashdance* dosáhnete toho, že zpíváte a tančíte a hrajete s lehkostí a samozřejmostí, je jasné, že když se toto představení uvádí jen jednou nebo dvakrát do měsíce a někdy ještě méně, postupně tuto energii a rutinu ztrácíte. A to je podstata repertoárových divadel. Snažíme se ale dělat, co je v našich silách (mluvím teď o záhřebské scéně), a Brno disponuje nespornými ta-

lenty, takže se zde daří udržovat vysokou úroveň, když navíc vezmeme v úvahu, že se jedná o repertoárové divadlo.

Jste rodilý Chorvat ze Záhřebu (o těch se říká, že jsou velcí patrioti), který však hodně cestuje. Máte oblíbená místa či města, kde se cítíte dobře a kam se opravdu rád vracíte? Nebo pro vás každé z navštívených měst znamená jen cestu do hotelu, na letiště a do divadla?

Máte pravdu, cestuji hodně a vždy jsou to pracovní cesty, takže je nikdy nespojuji s turistikou. Pokud se ovšem nejedná o hodně vzdálené místo, jako když jsem dva měsíce pracoval v Šanghaji. V takovém případě prohlídkám turistických zajímavostí věnuji více času. Cestuji ale velmi rád. A protože cestuji pracovně, velmi výjimečně jezdím někde na dovolenou. Moje představa dovolené je zůstat doma a uklízet. Mými oblíbenými městy jsou New York, Berlín a Amsterdam.

Jako laik si představuji, že každý tanečník musí určitým způsobem dbát na životosprávu. Jak je tomu u vás a co třeba při svých cestách rád vyhledáváte v oblasti gastronomie?

Musím zdůraznit, že navzdory obecnému přesvědčení nejsem tanečník. Myslím tím, že nejsem aktivní profesionální tanečník. Mám taneční vzdělání, to ano, ale mám také vzdělání v oboru herectví a zpěvu, a i když jsem ještě aktivně hrál, nikdy jsem příliš netančil. Teď, když jsem režisér a choreograf, to platí dvojnásob. Ale udržovat si fyzickou kondici a zdravý životní styl je vždy dobrá věc. Jsem vegan a nejím nic, co je živočišného původu, a čas od času cvičím – nějaké silové cvičení a jógu.

Vraťme se k divadlu a Horečce. Jak jste náročný k souboru, aby nakonec zkoušený celek vyzněl podle vašich představ? A podaří se to vždycky už do premiéry, nebo může laicky řečeno ještě zůstat nějaká rezerva pro reprízy, kdy se mohou ještě doladit nějaké drobnosti?

Po premiéře už tady nebudu, takže všechno musí být doladěné do té doby. Tuhle otázku byste vlastně měl položit až po premiéře. Mohu ale mluvit ze zkušenosti. Vždy se jedná o směs představy ve vaší hlavě a práce se souborem, prostřednictvím které by se měla tahle představa zrealizovat.

Nakonec vytvoříte dílo, které možná není tím, co jste původně zamýšlel, ale stále k této myšlence alespoň směřuje.

Jako choreograf máte za sebou řadu významných světoznámých muzikálů. Byly někdy chvíle, kdy jste se hodně trápil, než jste byl se svou prací spokojený?

Nemyslím, že bych někdy byl se svou prací zcela spokojený. Vždy vidím něco, co se mohlo udělat lépe. Ale nemyslím, že bych někdy dělal inscenaci, se kterou bych byl úplně nespokojený. Pokaždé se snažíme udělat vše, co je v dané chvíli možné.

Přítel rok budete mít půlkulaté narozeniny. Jak dlouho může dobrý tanečník počítat s vrcholovým vystupováním na scéně? A nestýská se vám někdy po vlastním vystoupení na prknech, o kterých se u nás říká, že znamenají svět? Kterou z vámi vytvořených rolí jste měl nejraději a proč?

Opakuji, že nejsem aktivní tanečník, takže otázka věku se na mě v tomto smyslu nevztahuje. Vystupování mi chybí, ano, ale účinkoval jsem

v několika televizních pořadech a příští rok budu hrát v muzikálu (bez tance) a pracuji také na divadle jednoho herce, které by se mělo divákům představit příští rok, takže budu mít příležitost se na jeviště dostat. Obecně ale hraní miluji. K mým oblíbeným rolím patří Ethan v muzikálové komedii *Donaha!*, Danny v *Pomádě* a Merb v *Aidě*.

Stačí vám v tomto pracovním nasazení 24 hodin denně, nebo máte také někdy čas odpočívat? Pokud ano, kde trávíte volný čas nejraději a jak?

Právě teď pracuji opravdu hodně a vážně nemám čas na odpočinek. Ale když ho mám, uklízím svůj byt a skládám hudbu.

Má Igor Barberić nějaké novoroční přání?

Mým novoročním přáním je mít nějaké volno a prostě odpočívat. Jsem přesvědčený, že takový den přijde.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

5. PROSINCE 2017

NA SKLENIČCE

s Dagmar KŘÍŽOVOU

Na svět přišla šestnáct let poté, co davy mladých na filmovém plátně rozvášnila *Horečka sobotní noci...* V její jevištní verzi v lednu 2018 na prknech MdB se však Dagmar Křížová, nová posila zpěvoherního souboru, představí jako Annette.

To, že MdB uvede *Horečku sobotní noci*, bylo jasné už vloni. Věděla jste vůbec, o co jde?

V létě jsem viděla film, ale bylo to opravdu poprvé, co jsem se s tím setkala. Předtím jsem se o to nijak víc nezajímala, i když, že tam hraje Travolta, jsem věděla. Říkala jsem si, dobrý taneční muzikál – ale že v něm budu obsazená mě ani nenapadlo, protože tanec není moje silná stránka. Takže když jsem se pak objevila na křestním listu, bylo to dost překvapení.

Příjemné?

Byla jsem moc ráda. Myslím, že Annette je krásná role, že to bude legrace, i když z toho tanečního hlediska to pro mě bude náročné. Ale těším se na vývoj své postavy, která má hezký příběh. Je to takové malé, komické neštěstí. Je zamilovaná do Tonyho, hlavního hrdiny, byli spolu dokonce na rande, ale to nedopadlo. V této části příběhu už to ale Tony vnímá jinak... A Annette začne dělat zoufalé věci, uhánět ho a nakonec celý příběh nedopadne vůbec hezky.

Především je to vaše první velká příležitost v MdB, je to tak? Svazuje vás to?

Od chvíle, kdy jsem tu začala hostovat, jsem měla samé hezké příležitosti, pěkné role, které se postupně zvětšovaly – a Annette je opravdu největší. Ale nesvazuje mě to, těším se. Beru to jako výzvu.

Proč jste se vůbec rozhodla pro divadlo?

Nikdy jsem se vlastně pro divadlo nerozhodla. Bylo to jasné hned, jediná volba. Moje maminka je bývalá zpěvačka, můj nevlastní táta vystudoval ostravskou konzervatoř a pak flétnu a dirigentství na JAMU, takže se mě snažili vždycky vést uměleckým směrem. Jako malá jsem byla dost hyperaktivní, chodila jsem do baletu, do tanečních kroužků, na klavír, na zpěv, potom do dramaťáku. Po základní škole jsem automaticky chtěla na Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. Po jejím ukončení jsem se ale ještě necítila plně připravena, tak jsem si řekla, že zkusím ještě vysokou.

Původem jste z Frýdku-Místku, pak jste s rodinou žila ve Frýdlantu nad Ostravicí, proto ta

Ostrava. Ale kde se na životní mapě vzalo Brno? Proč JAMU a ne DAMU?

Protože jsem vždycky měla ráda zpěv a hudbu, a když jsem přemýšlela, jak rozvinout to vzdělání dál, nechtělo se mi na DAMU s činoherním herectvím začínat zase od píky. A v Brně se otevíralo muzikálové herectví pod vedením Petra Štěpána, začala jsem se proto připravovat a všechno se to nádherně spojilo.

Neměla jste někdy problém kvůli severomoravskému nářečí a rozuměla jste vůbec brněňštině a hanteciu?

My z Beskyd jsme úplně „kratci zobaci“, takže na JAMU to ze mě páčili opravdu dost. Ale s brněňštinou problém nebyl, jen jsem měla poněkud jiný humor než spolužáci.

V čem?

Ostravský humor je ostřejší, přímý, sarkastický... Když jsem řekla vtip, všichni na mě koukali s otevřenou pusou. Občas se to děje i teď. Ale zvykli si. Myslím.

Na co myslíte, než se zvedne opona?

Před tím, než mám jít na jeviště, mám v hlavě většinou úplně čisto, vůbec si tam netahám osobní záležitosti. Většinou se snažím úplně ponořit do postavy, do příběhu, už neřeším žádné technické věci, kde mám stát a co mám tehdy a tehdy udělat. A když už tam vstoupím, tak všechno uteče ani nevím jak, na konci se „probudím“ a řeknu si, aha, to jsem zase já. Ale když jsou to postavy náročné, psychicky, emociálně, tak se z nich dostávám docela dlouho. Oříšek pro mě byla třeba Mildred v *Chaplinovi*, intrikářka, nesympatická osoba. Naštěstí když skončí její part, mám tam ještě nějaké menší výstupy v „komparsu“ jako jiné postavy, což mi pomalu umožní vrátit se do pohody. Ale ze začátku jsem si s Mildred nerozuměla.

Vždyť je to jen divadlo, skutečně může role, divadelní nebo filmová, s člověkem tak zamávat?

Když mi bylo asi osmnáct, točila jsem pro televizi takový výchovný dokument, kde jsem hrála šikanovanou dívku, kterou okolí dožene až k sebevraždě. Nebylo to příjemné, byly tam náročné scény, kdy na mě útočila třída plná spolužáků, nadávali, házeli po mně věci, u toho mě natáčeli... Děsivé bylo i natáčení sebevraždy. Musela jsem opravdu vyvinout velké úsilí, abych tomu uvěřila a pohroužila se do toho. Nad čím přemýšlí člověk ve chvíli, kdy se prochází po ko-

S Kristýnou Gašperákovou a Hanou Kovářkovou
v muzikálu *Mary Poppins*,
režie: Petr Gazdík

lejších a čeká na vlak, který ukončí jeho život? Těžko říct. Bylo to náročné. Když jsem potom přišla domů, dostávala jsem se z toho několik hodin. Na druhou stranu – hodně to člověka donutí přemýšlet o tom, jak se chovat k ostatním, a to i za jejich zády, co o nich psát na sociální síti. Od té doby se snažím spousty věcí vyvarovat a vždy hledat pochopení pro ostatní. Nemít předsudky.

Co byste všechno byla ochotna udělat pro roli? Dobrá otázka. Ostříhat se, přibrat, přebarvit, chodit půl roku do solárka... Ale jsou samozřejmě hranice, za které bych nešla. Taký netuším, do jaké úrovně bych byla ochotna se při práci nechat ponižovat nebo nějak psychicky drásat. Naštěstí jsem dosud nic takového nezažila. Ani mě nikdo nechtěl zatím žádným extrémním způsobem měnit. Vždycky si mě obsazovali proto, jak vypadám, nebo co v sobě mám.

Jste krásná, dlouhovlasá blondýna – co si myslíte o vtipech o blondýnkách a který máte nejdřív?

Když jsou dobré, tak se jim zasměju. Rozhodně

mě neuráží. Ráda si ze sebe dělám srandu. Můj oblíbený vtip? Proč blondýnka lije vodu do počítače? Protože chce surfovat po internetu.

Svůj smysl pro humor a pro nadsázku dokazujete i na YouTube, například v originální nahrávce písně *Mám depku jako cyp, že nehraju líp. O co jde?*

Tak to jste mě dostala, že jste to našla. Ta písnička, kterou napsali Michal Sedláček a Petr Sedláček, vznikla před několika lety v divadelním spolku Stará aréna Ostrava, dnes už to je oficiální scéna. Tehdy se tam začínala dělat malá divadelní představení a tento kabaret byl jakousi revoltou proti způsobu vedení na ostravské konzervatoři.

A opravdu propadáte depresi kvůli rolím?

Vůbec. Mě hraní hrozně baví a nechávám se tím unášet. Žiju tím.

Při studiích jste zakotvila v Brně a zatím prý neplánujete se někam stěhovat. V čem je Brno lepší než Ostrava?

Zapeklitá otázka. Ostrava má jiný přístup k věcem. Když jsem přijela do Brna, učila jsem se být

S Kateřinou Marií Fialovou a Kristýnou Daňhelovou
v muzikálu *Děsný pátek*,
režie: Petr Gazdík

jemnější, byla jsem zvyklá vyjadřovat se jiným způsobem. Brno mě uklidnilo. Na Ostravsku a v Ostravě mám pořád spoustu velmi dobrých přátel, ale je to tvrdý region, lidi jsou jiní, místy upřímnější, což neznamená, že třeba v tamních divadlech nejsou vztahy napjaté... Vždycky jsem měla pocit, že Brno je město s otevřenou náručí, zatímco Ostrava džungle, v níž si musíte vybojovat místo, a to si pak dlouho držíte.

Za sebou máte i docela dost filmových a televizních zkušeností – *Kameňák*, seriály *Vyprávěj* či *4TEENS*.... Chcete dál pokračovat i touto cestou? Co kdybyste musela volit – film, nebo divadlo?

Jsou to krásné zkušenosti a naštěstí jsem se setkala vždycky s lidmi z hereckého světa na úrovni. Což mi pomohlo si uvědomit vlastní cenu a naučilo mě to především pokoře, což je jedna z nejdůležitějších věcí. Zatím vede divadlo, už jsem toho musela hodně odmítnout, není tolik času, a to jsem pořád sama za sebe a nemám rodinu.

A plánujete?

Uvidíme...

Co Vánoce?

V trošce toho volna mezi *Mary Poppins* a *Hořečkou* jsem se snažila objet všechny blízké doma v Beskydech. Což je náročné, ale já miluju Vánoce. Je to jediný svátek, který slavím, tak si to o to víc užívám. Ne kvůli dárkům, Vánoce mám spojené s tím, že sedím na gauči, piju čaj, koukám na pohádky a je mi příjemně. Venku je sice šero, ale všude to svítí.

Co děláte, když nehrajete?

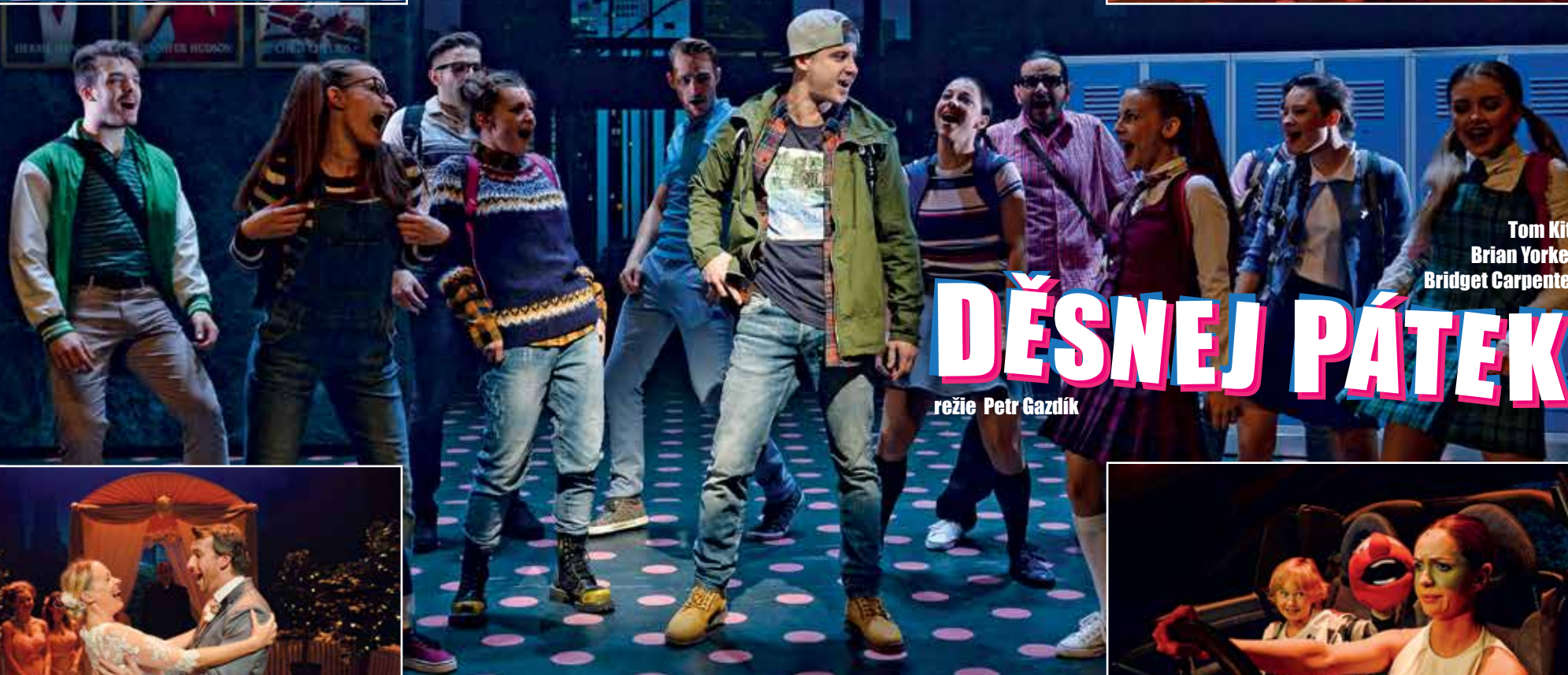
Skládám hudbu, od šesti let hraju na klavír. Ne moc dobře, ale to mi nebrání. Ráda chodím do kina, na procházky, ale někdy jsem hrozně nudná (čítuju spolubydlící) a jen ležím a kreslím si.

Jakou hudbu píšete?

Jazz. Píšu si texty i hudbu a ve spolupráci s kamarádem to dotváříme. Plánujeme, že až to někdy zpracujeme, tak to nahrajeme. Mým snem je vlastní jazzová kapela. Zatím je to relax pro radost.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

Tom Kitt
Brian Yorkey
Bridget Carpenter

DĚSNEJ PÁTEK

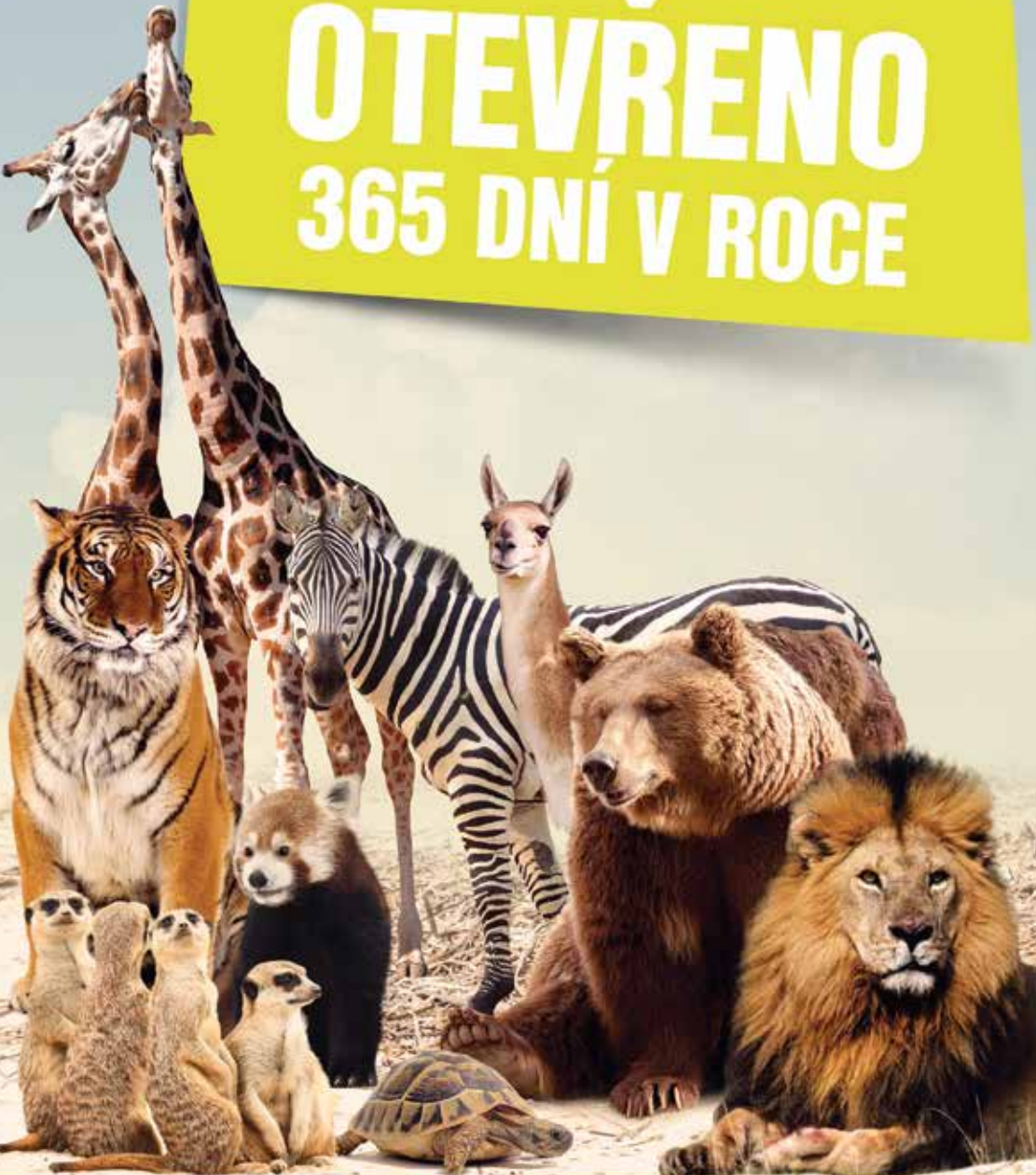
režie Petr Gazdík

10. – 14. ÚNORA 2018

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

OTEVŘENO 365 DNÍ V ROCE

**ZOO
BRNO**

www.zoobrno.cz

B R N O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE ZOO BRNO A STANICI ZAJÍMOVÝCH ČINNOSTÍ,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

HRAJEME

Roland Schimmelpfennig: ŽENA Z DŘÍVĚJSKA

Dílo uznávaného a nejhranějšího německého dramatika současnosti, jedinečně propojující horor, poezii a grotesku na naše jeviště uvedla mladinká režisérka Alžběta Burianová. Slovy autora se jedná o „*Noční můru – komický případ*.“ Tříčlenná rodina – pětačtyřicetiletý Frank, jeho žena Klaudiva a jejich syn Andí – se nachází v konečné fázi příprav ke stěhování do zámoří. Poslední bedny a krabice s věcmi čekají na odvoz. Andí se ještě musí rozloučit se svou dívkou, Frank a Klaudiva mají před sebou poslední večer v bytě, v němž žili po celých devatenáct let svého manželství. Když v tom se ozve zvonek – a za dveřmi stojí žena, Romy Vogtländerová. Frank jí před čtyřicetiletými lety, kdy spolu v létě měli vztah, přísahal věčnou lásku. A Romy si tento slib přichází „vybrat“. Tuto překvapivou okolnost, která se stává příčinou nečekaných komplikací, rozvíjí autor originální dramatickou technikou, která nerespektuje časový sled událostí, ale řadí je tak, aby divák mohl nahlédnout jednotlivé situace z různých stran a vstoupit do děje v různých fázích. A tak výchozí stav, který připomíná konstelaci známou z frašek, nabývá postupně atmosféry děsivého snu, dimenze antické osudovosti...

Režie: Alžběta Burianová

Hrají: Igor Ondříček, Radka Coufalová, Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta a Eliška Skálová.

Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar: ŽENY NA POKRAJI NERVOVÉHO ZHROUCENÍ

Hudební skladatel David Yazbek, jehož veleúspěšný muzikál *Donaha!* obletěl celý svět a i naše divadlo jej s úspěchem už několik sezón uvádí, volí s oblibou za předlohy svých muzikálů špičkové filmové komedie. Tentokrát sáhl spolu s libretistou Jeffrey Lanem po proslulé, rozkošně ztřeštěné komedii věhlasného španělského režiséra Pedra Almodóvara z roku 1987 s předlouhým názvem *Ženy na pokraji nervového zhroutení*.

V ulicích Madridu konce 80. let, města pulzujícího životem, překotným rozvojem, uměním i vášněmi, se odehrává příběh dabingové herečky Pepy a její přítelkyně a známých. Právě v den, kdy se postupně ukazuje, že je opravdu těhotná, jí její mileneček Ivan náhle opouští. Než se s ním stačí spojit, aby jí svůj nepochopitelný čin vysvětlil, setká se s jeho bývalou ženou Lucíou, právě propuštěnou po dvaceti letech z nervového sanatoria, i jeho synem a jeho snoubenkou. Její nejbližší přítelkyně modelka Candela volá o pomoc; právě

zjistila, že její nový mileneček Malik je hledaný šifřitský terorista... Lucía se s feministickou advokátkou Paulinou připravuje k soudu, u něhož se má Ivan zodpovídat za to, že ji před dvaceti lety opustil. A Pepa s pomocí dobrušedného taxikáře hledá dál po celém Madridu řešení všech těchto náhle nastalých problémů...

Děj komorního muzikálu kombinuje prvky feydeauovské frašky s hispánskou citovostí i temperamentem, projevujícím se i ve strhující jazz-rockové hudbě inspirované španělskými žánry a rytmy, např. flamencem.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán, Lucie Bergerová, Markéta Sedláčková, Mária Lalková, Šára Milfajtová nebo Andrea Zelová, Dušan Vitáček nebo Jozef Hruškoci, Eliška Skálová, Jan Brožek, Barbora Remišová a další.

Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McBryde, The Bee Gees: HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

Britská hudební skupina Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco boorem zaznamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta zde v květované košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theater a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hran v Argentíně, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich.

Konečně se tedy i naši diváci mohou těšit na takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymeš, Ondřej Studěnka nebo Lukáš Janota a další.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

ČINOHERNÍ SCÉNA			
2.1. út 19.00	Žena z dřívějšíka	A2	
3.1. st 19.00	Žena z dřívějšíka	A3	
4.1. čt 19.00	Žena z dřívějšíka	A4	
5.1. pá 19.00	Žena z dřívějšíka	E5	
6.1. so 19.00	Žena z dřívějšíka	A6	
7.1. ne 19.00	Žena z dřívějšíka	D	
8.1. po 19.00	Žena z dřívějšíka	A1	
9.1. út 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	C2	
10.1. st 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	AB3	
11.1. čt 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	C4	
12.1. pá 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		
13.1. so 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB6	
14.1. ne 14.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		
14.1. ne 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	E7	
15.1. po 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB1	
16.1. út 18.00	Zamilovaný Shakespeare		
17.1. st 19.00	Zamilovaný Shakespeare		
18.1. čt 18.00	Zamilovaný Shakespeare		
19.1. pá 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB5	
20.1. so 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		
21.1. ne 18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		
22.1. po 18.00	Charleyova teta		
25.1. čt 18.00	Skleněný pokoj		
26.1. pá 19.00	Skleněný pokoj		
27.1. so 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		
28.1. ne 18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení		
29.1. po 19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		
30.1. út 18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		
31.1. st 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		

HUDEBNÍ SCÉNA			
7.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	zadáno	
17.1. st 14.00	Horečka sobotní noci		
17.1. st 18.00	Horečka sobotní noci	SP	
18.1. čt 19.00	Horečka sobotní noci	A4/AB4	
19.1. pá 19.00	Horečka sobotní noci	zadáno	
20.1. so 19.00	Horečka sobotní noci	P	
21.1. ne 19.00	Horečka sobotní noci		
22.1. po 18.00	Horečka sobotní noci		
23.1. út 19.00	Horečka sobotní noci	C2/E2	
24.1. st 19.00	Horečka sobotní noci	A3/AB3	
25.1. čt 18.00	Horečka sobotní noci		
26.1. pá 19.00	Horečka sobotní noci	C5/E5	
27.1. so 14.00	Horečka sobotní noci		
27.1. so 19.00	Horečka sobotní noci	A6/AB6	
28.1. ne 14.00	Horečka sobotní noci		
28.1. ne 19.00	Horečka sobotní noci	D/E7	
29.1. po 19.00	Horečka sobotní noci	A1/AB1	
30.1. út 19.00	Horečka sobotní noci	A2/AB2	
31.1. st 19.00	Horečka sobotní noci		

ČINOHERNÍ SCÉNA			
1.2. čt 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		
8.2. čt 14.00	Čarodějky ze Salemu		
8.2. čt 19.00	Čarodějky ze Salemu	A4	
9.2. pá 19.00	Čarodějky ze Salemu	E5	
10.2. so 19.00	Čarodějky ze Salemu	P	
11.2. ne 19.00	Čarodějky ze Salemu		
12.2. po 19.00	Čarodějky ze Salemu	A1	
13.2. út 19.00	Čarodějky ze Salemu	AB2	
14.2. st 18.00	Jméno	zadáno	
15.2. čt 19.00	Čarodějky ze Salemu	AB4	
16.2. pá 19.00	Žena z dřívějšíka	AB5	
17.2. so 18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		
18.2. ne 18.00	Malý rodinný podnik	PPP	
19.2. po 18.00	Malý rodinný podnik	P18	
20.2. út 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	A2	
21.2. st 19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	A3	
22.2. čt 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	C4	
23.2. pá 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	C5	
24.2. so 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj		
25.2. ne 19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	E7	

26.2. po 19.00	Pan Theodor Mundstock		
27.2. út 19.00	Čarodějky ze Salemu	C2	
28.2. st 19.00	Čarodějky ze Salemu	AB3	

HUDEBNÍ SCÉNA			
1.2. čt 19.00	Horečka sobotní noci	C4	
2.2. pá 19.00	Horečka sobotní noci	A5/AB5	
3.2. so 14.00	Horečka sobotní noci		
3.2. so 19.00	Horečka sobotní noci		
4.2. ne 18.00	Horečka sobotní noci		
5.2. po 19.00	Horečka sobotní noci		
6.2. út 18.00	Horečka sobotní noci		
7.2. st 19.00	Horečka sobotní noci		
10.2. so 19.00	Děsnej pátek		
11.2. ne 14.00	Děsnej pátek		
11.2. ne 19.00	Děsnej pátek		
12.2. po 18.00	Děsnej pátek		
13.2. út 19.00	Děsnej pátek	C2/E2	
14.2. st 19.00	Děsnej pátek		
17.2. so 14.00	Bitls		
17.2. so 19.00	Bitls		
18.2. ne 14.00	Bitls		
18.2. ne 19.00	Bitls		
19.2. po 19.00	Bitls		
20.2. út 18.00	Bitls	PP1/PP2	
22.2. čt 19.00	Chaplin	V2018	
23.2. pá 19.00	Chaplin	T2018/Z2018	
24.2. so 14.00	Chaplin		
24.2. so 19.00	Chaplin	R2018/X2018	
25.2. ne 19.00	Chaplin	A2018/M2018	

Alan Ayckbourn:
MALÝ RODINNÝ PODNIK

Drama Alana Ayckbournu mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejpłodnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dynamická ostrá komedie Malý rodinný podnik se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tehánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenekctná a spořádaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá také fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdíková, Jan Brožek, Ivana Vaňková, Igor Ondříček, Jakub Uličník a další.

René Levínský:
DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není náhodou

v genomu zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvořeni, samozřejmě.

Toto je výchozí situace nové komedie René Levínského, kterou v premiéře uvedlo v listopadu 2016 Národní divadlo v Praze. V Městském divadle Brno se v režii Hany Burešové hra ale představuje v modifikované verzi: odehrává se na brněnských vědeckých ústavech i v brněnských restauracích a její veliké finále probíhá v parku v Lužánkách.

Otázky, které nová Levínského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vyvolen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolku Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Aleš Slanina, Jan Mazák, Miloslav Čížek a Rastislav Gajdoš.

Ladislav Fuks, Miloš Horanský:
Studio Hrdinů, Praha

PAN THEODOR MUNDSTOCK

Polemické uchopení slavného románu Ladislava Fukse v autorské variaci a režii Miloše Horanského, který svou inscenaci charakterizuje jako „hru o hovorech i zápasech s Bohem a s láskou. Těž o „tréninku“, jak vést dialog se smrtí a měnit svou identitu“. Jeho Theo Mundstock v podání Vojtěcha Dyka není zlomený člověk, je vřelý, pevný a citlivý – všechno ovšem lomeno dobou holocaustu. Gabriela Míčová a Dana Poláková ztvární hned několik postav Fuksova románu. Mezi role Gabriely Míčové patří bájná a provokativní, moudrá Theova láska, původně slípka, Žesli, která se reinkarnuje do krutého drezéra. Dana Poláková se představí jako rodina Sternových, ale i jako vidoucí a laskavý rabín. Horanského variace na Mundstocka je jednou z možností jevištní podoby poezie.

Režie: Miloš Horanský

Hrají: Vojtěch Dyk, Gabriela Míčová a Dana Poláková.

ČERT TĚ VEM

Svetlana JANOTOVÁ

V muzikálu *DUCH*,
režie: Stanislav Moša

Svetlana Janotová je bezesporu energická žena. Moc času nazbyt nemá, vždyť jako maminka dvouleté dcerky Liliany naskakuje ještě z mateřské rovnýma nohama do divadelního kolotoče. A je to návrat v opravdu velkém stylu. Tanečnice, kterou po *Flashdance* označovali divadelní odborníci jako jednu z nejlepších v oboru v zemi, si hned po novém roce vystříhne další z hlavních rolí. Bude to postava Stephanie Mangano, tedy té, která tak něžně tančí a nechá se Tony Manerem zvedat při tanci do vzduchu za doprovodu skvělé muziky legendární kapely The Bee Gees. Zřejmě už nikomu není potřeba dál napovídat. *Horečka sobotní noci* není jen muzikál, který měl divadelní premiéru před dvaceti lety v Londýně, poté, co již dvacet let skladby The Bee Gees ovládaly diskotéky. Díky známému filmu je to spíše fenomén. A hrát a tančit v něm je pro

muzikálové herce čest. I když Svetlana rozhodně není pouze muzikálová herečka a tanečnice. Stejně dobře se cítí i na Činoherní scéně. Ale o tom až později. Připomeňme, že Svetlana pochází ze slovenské herecké rodiny, oba rodiče jsou herci žijící v Bratislavě, herec a autor je i bratr Stanislav Slovák a hercem je i manžel a tatínek Lilianky Lukáš Janota.

Jak se vrací mladé mamince a herečce, kterou divadlo obklopuje prakticky celý život ze všech stran?

Pravdou je, že co se týká tanečního nasazení, byl pro mě *Flashdance* mnohem zásadnější, než je *Horečka*. V ní to nejvíce odmakají chlapi a celá taneční company. Pro tu moji konkrétní postavu to skutečně není tak náročné jako pro hlavní mužskou roli (*Kristian Pekar* nebo *Marco Salvadori*, pozn. red.). Jednoduše tam nemám zas tak velké množství tanečních čísel jako některé jiné postavy. A jak se mi vrací na jeviště? Musím říct, že vcelku dobře. Jsem samozřejmě dost doma, byť jsem za tu dobu nazkoušela tři krásná a absolutně odlišná činoherní představení – *Zamilovaný Shakespeare*, *Žitkovské bohyně* a *Dotkni se vesmíru a pokračuj*. Fyzicky jsem se po porodu docela rychle vrátila do své původní podoby, ale kondičně jsem na tom byla určitě jinak. *Flashdance*, což pro mě byl dosud největší fyzický záběr, jsem například tancovala necelý rok po narození malá a nebylo to lehké. Letos jsem se cítila už víc v kondici. Vlastně jsem neměla čas ani sílu na nějaké zvláštní cvičení, neboť to dítě samo o sobě je svým způsobem také jakási posilovna. Ta zátěž, když se představení dejme tomu rok nehraje a pak se znovu nasadí, je však vždy hodně velká. A to už je pak záležitost každého individuálně, zda třeba měsíc před obnovenou reprízou naběhne do posilovny, nebo se začne připravovat jinak. Kondičku si prostě musí každý hlídat sám, protože těžká představení se sice hrají dlouho, ale ne moc často. Pro mě to vždycky znamená velký pocit zodpovědnosti, protože samozřejmě chci udržet úroveň role tak, jak tomu bylo, když se inscenace nasadila. Ale musím se přiznat, že jsem dost líný člověk, a i když mám například předsevzetí, že začnu cvičit třeba měsíc předem, obvykle to dopadne tak, že to oddaluji, jak to jde, a pak doháním přípravu na poslední chvíli. Ale náročné to je. Bolí záda, svaly, které se delší dobu nepoužívaly a tak.

V muzikálu *Flashdance*,
režie: Stanislav Moša

Hlavní ženskou postavu v tomto případě alternují hned tři herečky. Mimo vás je to Ivana Vaňková a Kristýna Daňhelová. Proč tomu tak je?

Jedním z důvodů byl možná i fakt, že s Ivankou Vaňkovou hrajeme velmi často spolu na Činohře. Takže třetí alternace byla asi nezbytná pro provoz divadla. Ale hlavně, Kristýnka je novou a velmi šikovnou členkou souboru, která už své kvality prokázala v *Chaplinovi* nebo v *Pískání po větru*. Má v *Horečce* velmi těžkou pozici, protože nejenom že musí nastudovat naši roli, ale mimo ni vytváří i postavu Glorie, což je jakási průvodkyně dějem. V této roli se Kristýna alternuje ještě s Viki Matušovou a s Katkou Ptáčkovou.

Jak se vám z pohledu herečky spolupracovalo s choreografem evropského formátu Igorem Barberičem?

Výborně. Je to stoprocentní profesionál a já jsem na jeho styl zvyklá už z *Flashdance*. Je však fakt, že on pracuje velmi rychle. Rychleji, než na co jsme obvykle zvyklí my. Většinou pracuje s herci a tanečníky, kteří prošli konkurzem, jsou vybraní nejlepší z nejlepších, nabuzení na práci a zvyklí na procházení konkurzy. To znamená, že jsou například zvyklí chytat rychle novou choreografii a podobně. To je někdy pro nás herce z kameného divadla, kde nezkoušíme každý měsíc vyloženě taneční muzikály, náročné. Když jeho požadavkům či tempu v daném momentě nestačíme, často si mezi sebou pomáháme. Zkoušíme sami v menších skupinách i mimo oficiální zkoušky a podobně. Pod vedením Igora Barberiče ten výsledek pak ale vždycky stojí za to. Jeho styl práce, jeho nasazení a energie mě moc baví.

*S Petrem Štěpánem
v inscenaci Skleněný pokoj,
režie: Stanislav Moša*

V inscenaci hraje i váš manžel Lukáš. Potkáte se s ním na jevišti? A jak často se vlastně spolu potkáváte i v jiných představeních?

Skoro vůbec, a i tentokrát to bude tak, že se zase budeme spíš míjet. Je to tím, že jeho postava patří do party hlavního představitele, je Tonyho kamarád a já s ním vlastně ani žádný dialog nemám. A v jiných představeních se také nepotkáváme. Nejblíže jsme se dostali v *Zorrovi*, kde hrál Luki hlavní roli a já jeho cikánskou přítelkyni. Spolu jsme vystupovali taky v *Pokrevních bratrech*. Ovšem nikdy to nebylo tak, že bychom spolu například tvořili milostný pár a podobně.

Pokud oba s Lukášem máte představení, kdo vám hlídá dcerku?

Mí rodiče. Oba jsou bratislavští herci po šedesátce, jsou na volné noze, zabývají se hlavně dabingem, už tolik nehrají a díky tomu si mohou zorganizovat čas tak, aby nám mohli s hlídáním pomoci. Bez nich bych se nemohla tak rychle a tak často na jeviště vracet.

Jestli to není příliš troufalá otázka, zůstane Liana sama?

Naše malá je velmi společenská, zatím si ji hlídáme sami, ale vzhledem k tomu, jak by se ráda přidala k dětem ve školky, které potkáváme v parku na procházce, si myslím, že nebude ani problém s jejím začleněním do podobného zařízení. I když s tím ještě chceme počkat tak asi do tří let. A co se týče bratříčka či sestřičky, tak bychom byli s manželem moc rádi, aby naše dcera měla sourozence. Dlouho bychom s tím otálet nechtěli, ale uvidíme, co nám život přinese.

Jste herečka, která o sobě říká, že je jí dobře na Hudební i Činoherní scéně. Nikdy jste nepomýšlela na to, že byste se věnovala choreografii? A neláká vás svět televizních seriálů?

Musím říct, že tuto ambici nemám. Myslím si však, že bych byla velmi dobrá (*smích*) jako asistentka choreografie. To by mě taky určitě hodně bavilo a asi by mi to i přirozeně šlo. Původně jsem totiž skutečně měla v Bratislavě studovat tanečnictví a choreografii, ovšem nakonec to bylo v Brně muzikálové herectví. Bavilo by mě hlídat a dolaďovat detaily. Ale zase na druhou stranu mám tolik krásné herecké práce, že nemám nijak extrémní chuť na práci jiného druhu. Stejně tak netoužím

*S Vojtěchem Blahutou
v inscenaci Žitkovské bohyně (krev je krev),
režie: Dodo Gombár*

po žádných rolích třeba v televizi. Pravda, zahrát si v historickém filmu by mě lákalo. Mně je ale v divadle opravdu dobře, mám krásné role a krásnou práci a po ničem dalším ani netoužím. Navíc se přiznám, že nejsem typ, který by měl dobrodružnou povahu, a konkurzy určitým dobrodružstvím jsou. Mám ráda jistotu, zázemí a znovu říkám, že mám velké štěstí, že mě dosud potkávají zajímavé divadelní role, a tedy i velké příležitosti. Přiznám se také, že jsem velký trémista. Trému se mně vlastně aspoň trochu daří překonávat až teď, tedy po skoro deseti letech na jevišti. Rozhodně nejsem typ, který by dokázal hodinu před představením sedět v kostýmu v šatně nebo v rekvizitárně. Pro mě je nejlepší přijít do divadla, jak nejpozději to jde, do kostýmu se obléct na poslední chvíli a pak rychle na scénu. Čekání, než to vypukne, je nejhorší. Pak sice tréma většinou odejde, ale bohužel jsem typ, kterému se ten pocit nervozity dokáže vrátit i během představení. Před kamerou bych byla nervózní určitě taky.

Jak se u Janotů slaví Vánoce?

Hekticky. Udržujeme tradici setkávání. Těch pár volných dnů trávíme tradičně ježděním po ná-

vštěvách na trase mezi Bratislavou, Brnem a Zlínem. Štědrý večer jsme tedy ještě nikdy netrávili sami v Brně. Většinou jsme ve Zlíně s Lukášovou maminkou a druhý den cestujeme do Bratislavy za mými rodiči, kde se schází celá rodina, to znamená oba mí bratři s rodinami. V každém případě počítáme s tím, že brzy přijde doba, kdy budeme na Štědrý den doma v Brně a rodiče přijedou za námi, když budou chtít. A protože jsem původem ze Slovenska, tak mimo tradičního kapra se salátem nesmí na stole chybět ani kyselá zelňačka.

Chodí si manželé Janotovi občas někam zatancovat? A kdyby přišla nabídka ze StarDance, brala byste ji?

Tancovat nechodíme a možná je to škoda. Že by předsevzetí do nového roku? Ta soutěž se mi opravdu líbí a moc ráda se na ni dívám. Rozhodně si nemyslím, že by přišla nabídka zrovna mně, a taky teď nedokážu říct, jestli bych ji vůbec přijala. Určitě však vím, že by mě to zcela jistě hodně bavilo.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil*

LELKOVÁNÍ S

Kristianem PEKAREM

*V muzikálu Limonádový Joe,
režie: Petr Gazdík*

Nepřiliš obvyklé křestní jméno nevybrali rodiče Kristianu Pekarovi proto, aby ho navedli na filmovou kariéru, ani proto, aby snadněji dobýval ženy. Důvod byl mnohem prozaičtější. „Jmenoval se tak dědeček a tátovi prý slíbil, že mi dá tisíc korun, když mě po něm pojmenují,“ směje se sympatický herec, který nový rok odstartuje jako Tony v *Horečce sobotní noci*.

Dostal jste tu tisícovku?

To už nevím (*smích*). Hlavní bylo, že se jméno líbilo našim, a já jsem vlastně ani nikdy o tom, jestli se líbí nebo nelíbí mně, nepřemýšlel.

Doma na vás čeká roční syn. Pokračuje v tradici?

Ten se jmenuje Samuel. Jeden Kristian v rodině stačí.

Podobně jako Marco Salvadori, s nímž shodou náhod Tonyho alternujete, jste na JAMU vlastně zběhl z gymnázia. Proč ne konzervatoř?

Komediant jsem byl odmalička, hrál jsem na klavír, asi od dvanácti jsem se věnoval společenskému tanci, ale k divadlu mě cíleně nikdo nevedl. V rodině nikdo neměl žádné umělecké sklony, jen dědeček z maminičiny strany hrál na všechno, co mu přišlo pod ruku, a zpíval v kostele. Ale co

se týká nějakého komediantství nebo divadla, to vůbec ne. Takže z devítky jsem pokračoval na gymnázium.

A kdy jste se rozhodl pro JAMU?

Tuším někdy, když jsem chodil do druháku na gymnázium, tatínka hospitalizovali. V nemocnici se seznámil s kolegou herce a moderátora Karla Hegnera. Slovo dalo slovo, tatínek mu říkal: Ten náš kluk doma pořád béká, chtělo by to, aby si ho někdo poslechl a řekl mu, že to nikam nevede, ať je ticho. Takže taťka spíš chtěl, ať mu neřvu doma po baráku. Vzali mě k Hegnerovi, který ale naznal, že hlas tam je, a doporučil mi, abych na tom začal pracovat. Rok dva jsem chodil na ZUŠku na zpěv k Magdě Vitkové, kde jsem se dozvěděl, že se otvírá muzikálové herectví na JAMU. Do té doby jsem se o něco takového vůbec nezajímal. Takže ve třetáku na gymplu jsem se šel ukázat paní Sylvě Talpové. Poslechla si mě, zazpíval jsem, předvedl pár monologů – a ocitl jsem se ve třetím výběrovém kole přijímaček, kde jsem uspěl. Čekal mě nejtěžší rok, který ani trošku neodpovídal mé představě veselého studentského života plného večírků. Ráno jsem odešel do školy, kde jsem skončil kolem šesté večer, odjel na Mendlák na taneční trénink

a pak domů, kde jsem doháněl učivo čtvrtáku na gymnasiu, abych zdárně absolvoval komisionální přezkoušení ze všech předmětů a následně maturitu.

Pamatujete si, co jste na přijímačkách předváděli?

Monolog Červa. Když jsme se s ročníkem loučili v Divadelním studiu Marta a podle tradice předávali klíče mladším kolegům, pouštěly se záznaky našich přijímaček. Dost jsme se nasmáli, ale určitě bych se nevzal.

A co vás dovedlo k tomu společenskému tanci, mimochodem další paralela s Marcem Salvadorem?

Poprvé, když jedna z tanečnic vyškovského klubu hledala partnera, jsem odmítl s tím, že to v životě dělat nebudu. Ale pak, protože jsem doprovázel sestru, která se tancům rovněž věnovala, se mi líbila ta parta a lidé okolo, tak jsem si řekl, proč ne? Ale opravdu mě to chytlo až asi po třech letech tady v Brně, kdy jsem změnil klub a začalo to být víc o tancování než jen o kamarádech. Vyhovuje mi propojení pohybu s hudbou. Ale bylo to proměnlivé, někdy mě víc bavil standard, jindy latina, chvílemi nic, jindy holky. Ale když dnes vidím třeba přenos z nějaké soutěže v televizi, už bych to dělat nechtěl. Je to víc cvičení, spartakiáda než tanec, všechno se zrychluje a stává se z toho sportovní disciplína.

Takže jste lvem plesových parketů a diskoték?

To vůbec. Na plesu tančím velice nerad a na diskotéce jsem byl z donucení jen párkrát v životě kvůli kamarádům.

Z čeho máte na přípravě Horečky sobotní noci největší obavy?

Těším se a mám strach v jednom. Na jevišti budeme skoro pořád, kromě jedné scény, což bude na fyzickou náročnou, a do toho zpívat... Nejtěžší tedy bude skloubit zpěv s tancem a vše to udýchat. A taky obtažené zvonáče nejsou úplně můj styl (*smích*).

V Městském divadle Brno jste už šest let. S jakými pocity jste sem nastupoval?

Ještě na JAMU jsem uspěl v konkurzu do company *Mary Poppins*, pak přišlo *Chicago* a poté mi nabídli angažmá. Ale původně jsem tak ani neuvažoval, před prvním konkurzem jsem si říkal, že by bylo hlavně fajn to zkusit a zjistit, jak na tom jsem. Jsem moc rád, že to tak dopadlo, určitě jsem chtěl do Brna. Občas se mě někdo

ptá, proč Brno, jestli mě netáhne Praha, ale ne. Mně se líbí, jaké se tu dělá divadlo, a jsem tady spokojený.

Nedávno jste rovněž ztělesnil na jevišti filmovou ikonu – Limonádového Joea. Je jiná příprava na roli, která je pod kůží milionů lidí „zažraná“ v konkrétní podobě?

Já ten film vlastně nikdy dřív neviděl vcelku. Vždycky jen pár obrazů, víc jsem nevydržel. Nechápal jsem, proč je to chvíli modrý a chvíli žlutý, nikdy jsem se nedokoukal. Poprvé jsem se díval na celý film, až jsem si přečetl obsazení. Ale vůbec jsem nepřemýšlel o tom, že bych kopíroval film jako vzor, nebo naopak šel proti tomu... Divadlo a film jsou zcela odlišné věci a je tomu tak i u *Horečky sobotní noci*. Jde si z toho něco vzít, ale nejde to dělat stejně. I v tomto případě jsem filmovou podobu viděl vcelku teprve nedávno, přestože Bee Gees mám rád a písničky jsem znal.

Vy poměrně hodně dabujete. Nevadí vám, že cizí tváře mají váš hlas, ale diváci si pamatují hlavně ty cizí tváře?

To naopak miluju. Sedím za mikrofonem, nemusím přemýšlet o tom, jak to zahraju, a jen se nechávám vést postavou a režisérem. Příběh obvykle ani neznám, takže občas bývám překvapený, když vidím v televizi, jak to vlastně bylo a jak to dopadlo.

Horečka sobotní noci bude fyzicky hodně náročná, jak se udržujete ve formě?

Občas se snažím si zacvičit, ale popravdě řečeno, když přijedu domů, kde mě čeká syn, tak nemám úplně sílu ani chuť. Ale doufám, že tady v divadle mám tolik představení, že z formy snad úplně nejsem (*smích*).

Co Vánoce a dárky?

Domluvili jsme se s ženou, že synovi nebudeme kupovat nic, protože toho dostane hromady od babiček a tetiček. Ale vyrobil jsem mu ze dřeva takovou hrací desku.

A jaké máte předsevzetí do nového roku?

Nedávám si žádné. Protože vím, že bych ho určitě nedodržel.

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

9. 8. 1952 –
19. 11. 2017

Ve věku 65 let zemřel tanečník, pedagog a choreograf Jiří Kyselák. Od dětství se pohyboval v divadelním prostředí, kde pracovali oba jeho rodiče, a které ho nikdy nepřestalo fascinovat. Z baletní školy Ivo Váni-Psoty směřovaly jeho kroky na brněnskou taneční konzervatoř, po absolutoriu se stal sólistou Národního divadla v Brně, kde jako tanečník ztvárnil více než 50 postav. Zaměřoval se na klasickou taneční techniku, projevoval se však zároveň jako typ charakterního tanečníka a inklinoval také ke směru moderního tance.

Během aktivní taneční kariéry navíc vystudoval pedagogiku (1978–1982) a choreografii (1984–1985) na pražské Akademii múzických umění a již od roku 1977 začal učit na brněnské taneční konzervatoři, kde působil následujících 31 let. Jiří Kyselák vytvořil přibližně 250 choreografií v baletních, operních, operetních, muzikálových a činoherních inscenacích na domácích i zahraničních scénách.

S naším divadlem spolupracoval v 90. letech na inscenacích *Amadeus* a *Les*, začátkem nového tisíciletí na titulech *Maškaráda* nebo *Smrt Pavla I.* a dalších. Jeho choreografie tanečních a pohybových čísel se vyznačovaly jasnou koncepcí, rozmanitostí a stylovou uceleností. Projevoval se jako všestranný a houževnatý umělec, který dokázal své aktivity vyváženě rozdělit mezi kariéru tanečníka, choreografa i pedagoga jak na tanečních školách, tak v profesionálních souborech. Přes úspěchy v zahraničí a nabídky z Prahy zůstal věrný svému Brnu a moravskému regionu, kde výrazným dílem přispěl k rozvoji tanečního umění a vzdělávání příštích generací. Čest jeho památce.

Zdroj: www.tanecniaktuality.cz

IN MEMORIAM

JIŘÍ KYSELÁK

ŽENA Z DŘÍVĚJŠKA

PŘICHÁZÍ PRO NENAPLNĚNOU LÁSKU

(...) Hlavními dveřmi bytu plného zabalených krabic vstupuje na scénu postava Romy Vogtländerové, která hned s klidem a úsměvem oznamuje, že si přišla pro Franka. Před čtyřicetiletými lety jí prý sliboval věčnou lásku. (...) Manželka je samozřejmě překvapená, reaguje jako každá jiná na jejím místě: žádá, aby Romy odešla. Zpočátku hra připomíná Feydeauovu frašku *Brouk v hlavě*, kdy postavy prolétávají dveřmi sem a tam. Téma je však vážné, dávná milenka trvá na svém, manželé postupně odhalují momenty ze společného vztahu. Prožívají dva zlomy. Sťahování a nečekaný příchod exmilény. Na banální situaci se nabalují nečekané souvislosti. (...) Manželka je rozezlená, vzteká, zdánlivě klidnější manžel se dostane do situace, kdy už chce podlehnout vábe-

ní někdejší milény. (...) Hra má tragické rozuzlení, v němž rezonuje moment z Euripidovy *Medey*. Rekvizity ve vypjatých scénách létají až na širokou forbinu. Hraje se bez přestávky, na působivé a vlastně zmenšené scéně a v kostýmech Pavly Kamanové. Spád děje podporuje nápaditá režie a dobrá hudba Jakuba Kudláče. (...)

(tr), www.brnozurnal.cz,
10. 11. 2017

**ŽENA Z DŘÍVĚJŠKA –
SYROVÉ DRAMA S PŘÍCHUTÍ HORORU**

Osudová tragikomédie s prvky grotesky a hororu, tak by se dala nazvat nejnovější inscenace z repertoáru Městského divadla Brno – *Žena z dřívějška*. (...) Inscenace *Žena z dřívějška* rozehrává úvodním vstupem dobře načasovanou dramatickou situaci, která otevírá nejen dveře dovnitř bytu, ale přímo nahlíží do nitra všech členů rodiny, před kterými se Romyinou přítomností rozkrývají nečekané otázky a situace, které náhle vy-

plouvají na povrch. Scéna odpovídá komornímu dramatu. Jevišťe připomíná poloprázdný byt a chodbu, ve které se odvíjí většina příběhu. Zdi jsou papírem oblepené, všude se nacházejí krabice připravené na stěhování. Tento prostor svým odosobněním dobře pracuje s emocemi diváků. Vždy je nasvícená přesně ta část scény, kde probíhá ústřední monolog či dialog. Ostatní, to méně důležité, se noří do tmy. (...) V roli ústředního trojlístku se setkáváme s Igorem Ondříčkem (Frank), Radkou Coufalovou (Klaudie) a Markétou Sedláčkovou v roli Romy. Vedlejší postavy příběhu tvoří Vojtěch Blahuta (syn Andi) a Eliška Skálová (Vypravěčka a Tina v jednom). Igor Ondříček ztvárňující Franka, který se dostal do nepříjemné situace, kdy minulost mu nevybíravě otevírá dveře, se svojí rolí rozpolceného muže zhostil velmi dobře. Frank, který se ocitá v překerní situaci, se nedokáže správně rozhodnout a postaví realitě. Povinnost velí Frankovi zůstat s rodinou a odstříhnout se navždycky od minulosti, avšak dávný slib, který dal Romy před mnoha lety a s ním související únik od závazků, nabízí lákavou alternativu. Igor Ondříček svou schizofrenní postavu hraje přesvědčivě skvěle. Radka Coufalová v roli jeho manželky Klaudie podává rovněž velmi vyrovnaný výkon. Zoufalství ženy, které hrozí ztráta životního partnera, se Radce Coufalové podařilo vystihnout naprosto věrohodně. Markéta Sedláčková v roli osudové femme fatale, která vtrhne do stojatých vod dvacetiletého manželství, aby jej rozvrátila, se na svou roli taktéž velmi hodí. Nevyrovnanou, patologickou postavu ženy, unikající do vzpomínek a minulosti, Markéta Sedláčková s minimem výrazových prostředků sehrává na výbornou. Její chladná krutost a osudovost přítom naplní syrovou dohrou celý příběh. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 20. 11. 2017

**ŽENA Z DŘÍVĚJŠKA –
ZAJÍMAVÁ INSCENACE
ČINOHRY MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO**

(...) Autor osobitým, originálním viděním nabízí hyperbolu i uměle vypreparovanou modelovou situaci. (...) Za pomoci symboliky antické tragédie navozuje znepokojivé otázky k dnešku, jak je přináší současnost bortící mnohé jistoty, relativizující někdejší hodnoty, mezilidské vazby

a vztahy. (...) Alžběta Burianová text s porozuměním a cílem pro autora velmi zdařile režijně uchopila. Zásluhy mají i spolupracovníci. Scéna Pavly Kamanové účelně zmenšila a přiblížila prostor k divákům, výborným řešením byla vyvýšená rampa. Světelný design Davida Kachlíře podtrhl atmosféru, velmi působivá byla hudba Jakuba Kudláče. Režisérka se mohla opírat o zkušené, výborné herecké představitele, kterým role padly, bez výjimky přesvědčili. Text upravila A. Burianová společně s dramaturgem inscenace Janem Šotkovským. Činohra MdB nabídla divákům velmi zajímavou, dobře uchopenou inscenaci soudobé hry s originální sondou do niterných vztahů. (...) Evokuje totiž otázky, které schéma dramatu překračují. Minulost není tím, co minulo či nás nějak minulo. Je vtělena v přítomnosti, zasahuje do ní, i když třeba (naštěstí) ne tak nečekaně a osudově, jak ve hře. Hra připomene nuance v percepci mužské a ženské, v jevištní zkratce dá zprávu, jak, až příliš, se děti podobají rodičům

a nesou minulost dál. Zatímco cizinka žije minulostí, snem, ideálem a vyřčeným slibem jako svou realitou, druhá hájí, čím žije tolik let, se vším všudy. I ona se může opřít o slib, dokonce stvrzený podpisy u oltáře či na radnici. To hra nepřipomene, neřeší, nerozebírá, není to záměrem, spíš podněcuje k otázkám. Není snad slib, kolem něhož se vše točí, dnes často jen zdvořilostní fráze nevyžadující plnění? Mnohé slovo bývá proneseno jen tak, třeba bez potuchy, že druhý to jen tak ani trochu nevnímá. Minulost se neztrácí, zůstává uložena se vzpomínkami. I zapomenutými, co pamatují druzí. (...) *Žena z dřívějšíka* – hra o neabsolutnosti, nestálosti a pomíjivosti lidských citů, o lásce, jejímž protivníkem je sám čas a ještě víc sama povaha člověka. (...)

Jaroslav Štěpáník,
www.literarka.cz, 15. 11. 2017

OCTOMILKA, KVASINKA NEBO ČLOVĚK?

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) Vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR, Bohumil Plánovský (Petr Štěpán), objevil mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Jeho dlouholetý přítel Adam Šmíd

(Igor Ondříček) chce genomy analyzovat ze svého pohledu matematického lingvisty. Co když je v genomu ukrytý vzkaz od našich stvořitelů? (...) Režie Hany Burešové sází na jednoduchost a spíše tradiční styl, což je v tomto případě rozhodně ku prospěchu věci. (...) Burešová tedy bez výrazných úprav nechává vyniknout děj předlohy; k tomu jí napomáhají výborné herecké výkony v čele s jako vždy vynikajícím Petrem Štěpánem v hlavní roli Bohumila Plánovského, který se zajímá více o vědecké experimenty než o svou manželku Božidaru (Alena Antalová). Sehrané obsazení doplňuje Svetlana Janotová jako mladá doktorandka Anděla, Ivana Vaňková v roli novinářské krásy Svatavy nebo Aleš Slanina jako entomolog Jonáš.

Pavla Haluzová,
www.eurozpravy.cz, 23. 9. 2017

ZDENEK MERTA NA JEVIŠTI MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

(...) Koncert měl dvě odlišné části. Do přestávky to byl ukázkový přednes mluveného slova a hudby. (...) Bylo to vystoupení skladatele Merty a sextetu na jevišti se členkami divadla Sárrou Milfajtovou a Kristýnou Daňhelovou. (...) V první polovině naučného koncertu zněly nejrůznější skladby od počátků hudby přes baroko a klasicismus, až po blues, rock a Beatles. (...) Bylo to vtipné, pohodové, nic strojeného. Asi za to vděčíme také režisérovi večera, Stanislavu Slovákovi. Ale obdiv patří především Mertovi, jeho veselému a poutavému výkladu a nádherné klavírní improvizaci v doprovodu sexteta. (...) Druhá část večera měla charakter jiný. Hostem byl František Segrado, nepřehlédnutelný bradatý chlap v černém, s černým kloboukem kovbojsky staženým do čela (...) mne překvapil nádherným hlasem a interpretací. (...) Celý večer byl okouzlující. Plný hudby a inteligentního oslovování publika. Několikrát si dokonce celé hlediště zazpívalo. Mertovi i režisérovi se povedlo vytvořit mezi jevištěm a hledištěm nenucený, příjemný dialog. Ten večer byl pro mne příjemným překvapením, skutečně se povedl. Do sezóny 2017–2018 připravil Zdenek Merta cyklus pěti večerů. (...) Tak držím palce, ať je ten Mertův projekt úspěšný.

Peter Stoličný,
www.kultura21.cz, 1. 11. 2017

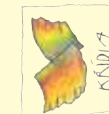
BRNĚNSKÉ DONAHA! VSTOUPILO DO DRUHÉ STOVKY

Před čtyřmi lety měl v Městském divadle v Brně premiéru slavný muzikál Davida Yazbeka a Terrence McNallyho *Donaha!* A listopad 2017 byl ve znamení sté reprízy muzikálu. Příběh je jednoduchý a nevšední zároveň: místo sociálního dramatu o celářích bez práce, kteří v zoufalství berou jakoukoli práci, aby ušili své rodiny, se šest chlapů rozhodne připravit velkolepý výstup a předvést strip-týz před tisícovkou zvědavých, mnohdy i nadřazených žen. Jsme svědky náročné přípravy, kdy dělníci musí překonávat stud, pohybovou nešikovnost, vlastně i nechuť předvádět se, aby pak možná zjistili, že o ně není zájem, že byla všechna snaha zbytečná. Ale když řeknou magické: „Bude to donaha“, mají příslib úspěchu i výdělku zaručený. (...) Množství komediálních situací, nádherná hudba, především v jazzovém rytmu a několik moc hezkých písní zaručily tomuto muzikálu celosvětový úspěch. Brněnské provedení v režii Stanislava Slováka je brilantní ukázkou správné muzikálové komedie. (...) Šestici samozvaných strip-térů tvořili Petr Štěpán, Jakub Uličník, Michal Isteník, Zdeněk Junák, Igor Ondříček a Lukáš Janota. Pianistku hrála Zdena Herfortová. Téměř všichni stejní protagonisté jako v den premiéry se představili také v listopadu 2017. (...) Jak nám pánové trošičku vyzráli, je to jejich snažení o striptýz ještě komičtější. (...) Klobouk dolů! Bezvadné představení odvážně našláplo do druhé stovky. Tak ať se brněnským ocelářům daří!

Peter Stoličný,
www.musical-opereta.cz, 25. 11. 2017

KŘÍDLA 2017/2018

Nejpopulárnější herec sezóny

René Levinský / Dotkni se vesmíru a pokračuj
Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter / Děsní pátek
Roland Schimmelpfening / Žena z dřívějšíka
Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar / Ženy na pokraji nervového zhroutění
Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McBryde, The Bee Gees / Horečka sobotní noci
Arthur Miller / Čarodějky ze Salemu
Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Berenbém / Předstáv si...

Nejpopulárnější herečka sezóny

Eric Idle, John Du Prez / Spamalot
Vítězslav Nezval / Tři mušketýři

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

VÍKENDOVÉ SRDCOVKY ZDEŇKA JUNÁKA: ROBERT JÍCHA

Protože se svojí ženou Pavlou vychováváte tři děti, jsem strašně rád, že sis takhle při sobotě udělal čas. V jakém je máš věkovém rozptylu?

Nejstarší Maruška, ta bude mít v lednu 13, Kuba, ten prostřední, měl teď 11 a nejmladší benjamínek Štěpán, ten má 2 roky a 5 měsíců.

A Maruška už třeba ledasco zastane, třeba pohlídlá děti?

Když je potřeba, myslím, že s tím nemá problém. Ale my jsme toho nechtěli zneužívat, takže veškerý náš volný čas vlastně zmizel. Nemáme moc koníčky, já jsem neviděl spoustu inscenací ani u nás v divadle, natož jinde, které bych chtěl vidět.

Jsi vyučený herec, studoval jsi muzikálovou katedru na Janáčkově akademii múzických umění, této profesi se věnuješ doposud, nezběhl jsi nikam.

Nezběhl, ani jsem nikdy nechtěl.

Jsi taky výborný zpěvák, teď je to tak módní, natočil sis už svoje CD?

Ne. Někteří z kolegů mě předběhli, ale to vůbec nevdává, já jim přeji, aby se ta CDčka prodávala krásně, a věřím, že ten správný čas nastane.

Tak nechme je unavit a pak přijdeš ty. Robi, co divadlo, zkoušíš něco v současné době?

Ano, zkouším. Tento týden jsem začal tady u nás v divadle pod režijním vedením Stanka Slováka zkoušet *Ženy na pokraji nervového zhroucení*, muzikál stejných autorů, kteří napsali muzikál *Donaha!*, ve kterém zase exceluješ ty. A do toho všeho se chystá s naším divadlem německá zájezdová verze muzikálu *TITANIC*, která mě neminula, nota bene ještě v jiné roli, než kterou hraji tady u nás, takže mě čeká ještě do ledna se naučit německé texty jak písňové, tak činoherní. Takže mám co dělat.

Jak se držíš ve formě?

Nevím, jestli jsem úplně ve formě, ale samozřejmě ta rodina mě v ní trošičku drží, nicméně já hrozně rád spím. Jsem přesně ten typ, kterému zazvoní budík a ještě tři čtvrtě hodiny ho oddaluje nebo přepíná na pozdější zazvonění.

Nicméně začal jsem chodit trošku cvičit. Ale zatím na to není moc času a obdivuju všechny, kteří mají takto širokou, rozvětvenou rodinu, a přesto si ten čas najdou.

Čím si udržuješ ve formě hlasivky?

Vždy, když se blíží nějaký koncert, tak se snažím ty písničky dost často zpívat, nejlépe všechny, které mě v tom koncertu čekají, aby si ty hlasivky jako svalový orgán na to množství zvykly. A tím, že jsem tenor, tak většina písniček, které mám v repertoáru, je vysoko.

Jsi nervózní nebo máš třému před vystoupením? Máš na to nějaký recept, jak bojovat, abys tomu nepodleh, nebo vyjdeš na jeviště a hned to přestane?

Já jsem trošku hypochondr. Takže mám pocit, že v den koncertu se ráno probudím a ono to nejde, že to nedám. Takže po téhle stránce jsem hysterický, ale za těch 10 let, co ty koncerty dělám, jsem se hlavně naučil, že se musím obklopovat lidmi, kteří mě té hysterie a té zodpovědnosti, která samozřejmě tu třému přináší, zbaví, nebo kteří mi jí část vezmou.

Ty ve svém nabitém programu taky děláš velice záslužnou činnost, protože se věnuješ charitě.

S nadací Krtek, což je Nadační fond dětské onkologie, spolupracuju od roku 2007. Ta organizace je mi sympatická. Jsem rád, že už máme takové fanoušky, kteří se už třeba v červnu ptají, jestli bude letos opět *Koncert pro Krtku* a zamlouvají si

lístky. Ten zájem je tak veliký, že už letos podruhé máme takzvaný dvoják koncertů v Semilassu. *A ty se podílíš na organizaci. Jak je náročné dát to všechno dohromady? Víš, že říkáš, že už se ti lidi hrnou.*

Hrnou se diváci, s účinkujícími je to horší, protože všichni jsou vytížení. Snažím se pokaždé ty hosty měnit, ale někdy je to náročné skloubit. Takže jsem rád, že se mi letos podařilo, že pozvání přijala Jitka Čvančarová, i Radka Coufalová, která je dalším hostem. Dalším kolegou je Aleš Slanina, ten už je také známou tvář koncertů, dále je to naše poměrně čerstvá kolegyně, se kterou oba hrajeme v muzikálu *Bitls*, Kristýnka Daňhelová, a potom se vždycky snažím vytáhnout nějakou novou tvář, tak letos tam bude patnáctiletý kolega z *Bitls*, a to sice Miloš Fiala, který rozjždí sólovou kariéru pod pseudonymem MILO.

Co tě vůbec vedlo, že jsi do toho vstoupil?

Říkal jsem si, že je sice bezvadný, když diváci herci po představení zatleskají, někdo se mu v rámci toho představení zasměje, popláče si, ale kromě toho jsem měl pocit, že bych potřeboval lidem dát ještě něco víc. První koncert, který byl čistě můj, přinesl nějaký výtěžek a přišlo mi, že by bylo fér to někam dávat, poskytnout dál, až jsem se dostal ke Krtkovi. Takže takto to podle mě jednoduše začalo.

Zdeňk Junák,
ČRo Brno, 4. 11. 2017

Texty jsou redakčně kráceny.

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí
30. 11. 2018

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komecrn@mdb.cz

ČARODĚJKY ZE SALEMU

Na začátku příběhu stála obyčejná žárlivost odvržené mladé dívky, která se pokusila svést ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenic pro nevinné a teror maskovaný tváří legálního soudu se šíří dál a dál...

Historické drama Arthura Millera, jednoho z největších dramatiků 20. století, se zakládá na skutečných historických událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salem v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin – pětadvacet nevinných lidí zahynulo ve vykonstruovaném soudním procesu, který se opíral o svědecktví v průměru desetiletých děvčat. Miller z nich učinil dospívající dívky, které ve snaze odvrátit pozornost od v zásadě nevinného nočního dobrodružství rozpoutají nevědomky čarodějnický proces, rozvrátí už tak rozdělenou vesnici a roztočí soudní mašinérii vedoucí ke krvavým koncům. Jednou spuštěná hysterie se sice tváří jako boj s ďáblem, ve skutečnosti ji však živí zcela jiné věci – strach jednotlivých lidí, skryté pocity viny, vyřizování účtů, touha po majetku druhého. A v jádru toho stojí milostný příběh farmáře Johna Proctora, jehož poměr s mladou služebnou, sirotkem Abigail Williamsovou, nejen pozname-

ná jeho manželství a vede k obvinění jeho ženy, ale nakonec dožene před soud i jeho samého.

Millerova hra, které sugestivně spojuje drama společenské a milostné, je dnes považována za střed amerického dramatického kánonu a za pětadesát let od svého vzniku nikdy neopustila světová jeviště. Ačkoliv Miller psal *Čarodějky ze Salem* jako záměrné podobenství odrážející hysterii mccarthismu v Americe 50. let, jeho obraz vnitřně nemocné komunity, která své problémy řeší paranoidním honem na fiktivního nepřítele, je aktuální stále. A neúprosná věta nesmiřitelného soudce Danfortha: „*Pochopte všichni jednu věc: člověk buď stojí na straně tohoto soudu, nebo musí být považován za jeho odpůrce, jiná cesta není!*“, zní až nepříjemně povědomě.

Čarodějky ze Salem na jeviště MdB uvede v překladu **Kateřiny Hilské** náš stálý host, režisér **Mikoláš Tyc** (*Podivný případ se psem, Splašené nůžky*), jehož inscenační tým tvoří **Andrej Ďurík** (scéna), **Aneta Grňáková** (kostýmy), **Jiří Hájek** (hudba), **Adéla Stodolová** (pohybová spolupráce) a **Jan Šotkovský** (dramaturgie). V hlavních rolích se objeví **Petr Štěpán** (John Proctor), **Lenka Janíková** (Elisabeth Proctorová), **Jan Mazák** (Místogovernér Danforth), **Barbora Goldmannová** (Abigail Williamsová), **Michal Isteník** (Ctihodný kněz John Hale), **Eliška Skálová** (Mary Warrenová), **Viktor Skála** (Ctihodný kněz Parris), **Zdeněk Junák** (Giles Corey) a další. Premiéra inscenace se odehraje 10. a 11. února 2018 na Činoherní scéně MdB.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LEDEN 2018 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvil

Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
230. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 14. 12. 2017

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Cena Křídla 2017

Zadní strana:

Sugar! (Někdo to rád horké)

Jule Styne
Bob Merrill
Peter Stone

SUGAR!

(Někdo to rád horké)

režie Stanislav Moša

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

romantická
komedie

16. – 18. ledna 2018
na Činoherní scéně

Z pera kritiků a recenzentů: „Milostný dopis divadla sobě samému.“ „Mistrovsky sepsaný příběh o mladém Williamovi, o jeho prvních komediích a tragédiích inspirovaných mimo jiné i jeho bláznivou láskou k Viole de Lessepsové, která měla tak ráda divadlo, že se vzepřela i zákazu vstupu žen na jeviště.“ „Kromě romantiky a komediálních prvků s Violou převlečenou za muže a konvencí alžbětinské dramatiky nabízí inscenace náhled do chaotického zákulisí anglického divadla 16. století a podnikání jeho divadelních impresáriů.“

Mikuláš naděloval dětem zaměstnanců Městského divadla Brno.

Čert který rozhodně nepouštěl brázu.

ZBLÍZKA

Trojice Mikuláš, anděl a čert na nádvoří MdB.

Muzikál Mary Poppins oslavil 250. reprízu na Hudební scéně.

Vernisáž výstavy obrazů „Oblédnutí“ Jaroslava Bubna.

Vernisáž zahájila zpěvem vedoucí kostýmní výroby Lenka Černá.

Výstavu si přišli prohlédnout i Petr Gazdík s rodinou.

Mezi hosty patřili i ředitel MdB Stanislav Moša a jevištní mistr a fláknětař Jaroslav Záděra.

Neodolatelné tričko k inscenaci Ženy na pokraji nervového zhroutení je k zakoupení na pokladně MdB.